

Sta Maria Magdalenas Församlingsmagasin

MARS 2025

EN TIDNING FÖR MEDLEMMAR I STA MARIA MAGDALENAS KATOLSKA
FÖRSAMLING

**Pilgrimsresan till
Rom – Doris
berättar.**

Anabel och Doris på Petersplatsen.

Församlingsmagasin

Redaktion:

***Chefredaktör & Ansvarig
utgivare***

P. Patrick Etuk MSP

Redaktörer

Peter Tynkkynen

Doris Wennerberg

Lily Zencha

Anthony Omozufo

Fr Lars Nordblom

Yongabi George Tala

Adress:

Slättadammsgatan 10,
417 26 Gbg

Telefon:

073-021 34 50

Layout & grafisk formgivning:

Peter Tynkkynen

Omslag:

Peter Tynkkynen

Sta Maria Magdalenas
församlingsbrev vill informera,
ge inblick i församlingen och
dess verksamhet samt
inspirera till aktivt deltagande i
församllingslivet.

Sta Maria Magdalenas Katolska församling

Kyrkoherde

P. Patrick Etuk MSP

Telefon: 073-021 34 50

e-post:

pat1974etuk@gmail.com

Adress

Slättadammsgatan 10,
417 26 Gbg

Expeditionstid

Ti-fre 10:00-15:00

Telefon (kontor)

073-021 34 50

E-post

hisingen@katolskakyrkan.

Hemsida

www.mariamagdalenas.se

Bankgiro

5115-5034

Swish

123-3453461

TECKNING: PETER TYNKKYNYN

GUDSTJÄNSTER

STILLA VECKANS MÄSSOR

Måndag 14 april

07.00 Mässa

Tisdag 15 april

Ingen mässa

Onsdag 16 april

18.00 Mässa

Skärtorsdagen 17 april

18.00 Mässa till åminnelse av Herrens nattvard

Långfredagen 18 april

13.00 Korsvägsandakt utomhus

15.00 Gudstjänst till åminnelse av Herrens lidande

Påskafton 19 april

20.00 Påskvaka

Påskdagen 20 april

09.00 mässa

11.00 mässa på svenska

13.30 mässa på ukrainska

17.00 mässa på engelska

Annandag påsk 21 april

11.00 mässa

NOTISER

Berit Keszei med påvens välsignelse

FÖDELSEDAG MED BESKED

Församlingens mångåriga medarbetare **Berit Keszei** fyllde den 21 mars 85 år och uppmärksammades i högmässan med påvens apostoliska välsignelse. Efter mässan var det födelsedagskalas i församlingssalen. **Grattis Berit!**

NY PRÄST

I mars fick den Afrikanska missionen, efter att fr **Patrick** blev kyrkoherde hos oss, en ny rektor, fr **Damian Ohagwa MSP**. Han kommer från Afrika, där han har arbetat i olika församlingar. Mer om honom längre fram i tidningen. **Välkommen, fr Damian!**

FRIVILLIGA FESTARE

Den 25 januari anordnade församlingen en stor fest för alla frivilligarbetare.

Kvällen inleddes med en tacksägelsemässa, där särskilt **Berit, Tom, Laszlo, Martha, Doris** och **Torgny** uppmärksammades med tackbrev från biskopen. Därefter fortsatte firandet i församlingssalen med ett glatt gille fyllt av festal, god mat, dryck och efterrätt. Vid tio-elvatiden var festen slut, och deltagarna gick hem mätta och nöjda. **Tack, fader Patrick!**

Kära bröder och systrar i Kristus,

Påskan är hjärtat i vår tro. Det är den stora högtiden då vi firar Jesu seger över synd och död. Hans uppståndelse ger oss hopp, ljus och nytt liv. Vi inbjuds att fördjupa vår tro och leva i den glädje och frihet som Kristus har vunnit åt oss.

Denna fastetid och påsk bjuder oss på många rika andliga upplevelser.

I januari hade vi en tacksägelsemåltid för volontärerna, särskilt de som har tjänat sedan kyrkans början. Er hängivenhet och trofasthet är ovärderlig! Församlingen bygger på kärleken och engagemanget hos er alla som ger av er tid och

energi för att kyrkan ska vara en levande gemenskap.

Ett av de mest minnesvärda ögonblicken var vår vallfärd till Rom, där vi fick besöka heliga platser och uppleva den universella kyrkans enhet. Det var en tid av bön, gemenskap och andlig förnyelse.

Vi gläds också åt att få välkomna en ny präst till vår pastoralgrupp – fader Damian Ohagwa. Han har redan börjat tjäna vår församling med stor hängivenhet, och vi ser fram emot att arbeta tillsammans för att bygga upp vår tro och gemenskap.

En annan stark andlig upplevelse i vår församling var de fyrtio

”Denna fastetid och påsk bjuder oss på många rika andliga upplevelser.”

timmarnas tillbedjan. Det var en tid av djup bön och reflektion inför Herren i det heliga sakramentet. Må vi låta denna erfarenhet fortsätta bära frukt i våra liv och inspirera oss till en djupare kärlek till Gud.

Jag vill också betona vikten av att fira påskan fullt ut genom att delta i påskens heliga dagar. Skärtorsdagen, Långfredagen och Påskvakan är inte bara traditioner – de är levande uttryck för vår tro. Jag uppmuntrar varje församlingsmedlem att delta aktivt i stillhetens och glädjens mysterier under den heliga veckan.

Ett särskilt tack vill jag rikta till våra ungdomar. De har tagit egna initiativ för att stärka gemenskapen i församlingen, både genom bön och olika

sociala aktiviteter. Er entusiasm och engagemang är en stor glädje för oss alla. Fortsätt vara ljus och salt i världen!

Slutligen vill jag framföra våra varmaste gratulationer till Berith Keszei som fyllde 85 år den 21 mars. Det var en underbar möjlighet för församlingen att visa tacksamhet för hennes osjälviska och inspirerande tjänst, vilket är ett stort vittnesbörd för oss alla. Berith, din hängivenhet och kärlek till vår gemenskap är en sann välsignelse. Må Gud fortsätta att välsigna dig med hälsa och glädje.

Må denna påsktid fylla oss med ny kraft, förnyad tro och en djupare kärlek till vår uppståndne Herre.

Kristus är uppstånden! Ja, han är sannerligen uppstånden!

Välsignad påsk!

Fader Patrick Etuk,
kyrkoherde

Ett möte med Herren

40-timmars tillbedjan är en särskild tid av oavbruten bön inför det Allraheligaste sakramentet – en tid av nåd där de troende får fördjupa sig i tillbedjan, tystnad och kontemplation. I en tid präglad av distraktioner, oro och sökande efter mening blir sådana stunder av fördjupad tillbedjan en kraftfull källa till förnyelse, helande och en djupare relation med Gud. Det är en möjlighet att lämna

vardagens brus och möta Kristus i stillheten av Hans närvaro.

Den 7–9 mars fick vår församling uppleva skönheten och kraften i denna andliga övning. Från den inledande mässan till den avslutande välsignelsen fanns det en stark längtan och kärlek som genomsyrade hela tillbedjan. Många kom, inte bara under dagarna, utan också under

nätterna för att vaka med Jesus. En del satt i timmar i tyst tillbedjan, medan andra drogs tillbaka flera gånger, oförmögna att lämna den djupa friden som omslöt dem i Hans närhet.

Flera deltagare delade gripande vittnesbörd om den nåd de mottagit:

1. En djup känsla av frid – En församlingsmedlem berättade: “Jag kom in tyngd av bekymmer, men när jag satt där i Hans närvaro sköljde en oförklarlig frid över mig. Jag lämnade med en förvisning om att Gud verkligen har kontroll.”

2. Inre helande – En annan vittnade: “I månader har jag kämpat med oro, men under timmarna inför det Allraheligaste kände jag hur något lyftes från mig. Det var som om Jesus själv talade frid in i mitt hjärta.”

3. En ny kärlek till bönen – En ung vuxen delade: “Jag har alltid haft svårt att be länge, men denna gång blev jag helt uppslukad. Timmarna gick och jag ville inte gå därifrån. Nu förstår jag vad det innebär att verkligen tillbe.”

4. En längtan efter mer – En deltagare sa: “Jag hade aldrig kunnat föreställa mig att vaka i timmar i tystnad inför Herren, men tiden gick så fort. Nu längtar jag bara efter fler sådana här tillfällen att vara med Jesus.”

5. Att vaka med Kristus på natten – Ett troget par som stannade hela natten berättade: “Det var förundrande att se människor, unga och gamla, tillbringa natten i tystnad inför Herren. Det kändes som att vara i Getsemane, vakande med Honom.”

Denna 40-timmars tillbedjan var mer än bara ett program – det var ett möte med Kristus. Många lämnade förnyade, styrkta och med en längtan efter fler sådana tillfällen. Det blev tydligt att det finns en djup hunger efter eukaristisk tillbedjan i vår församling.

Det var en underbar början på fastan, en tid av inre förberedelse och fördjupning i tron. Må denna erfarenhet bära frukt i våra liv och leda oss närmare Gud.\

Fr Patrick

SUK styrelse

Övre raden från vänster: Anna Louise Persson, Alicia Desveaux, Daniel Azrak, Alexander Lindström, Isabell Lindström.

Nedre raden från vänster: Ange Kouadio, Gelmy Bellot, Oliver Persson, Sofia Limeta, Hosianna Woldegiorgis.

Frånvarande: Noah Norder.

Foto Peter Tynkkynen

En starkare gemenskap för unga katoliker

SANKTA MARIA MAGDALENAS

Lokalförening, en del av Sveriges Unga Katoliker (SUK), arbetar aktivt för att skapa en levande och inkluderande gemenskap för unga katoliker. Med regelbundna träffar, sociala aktiviteter och trosfördjupande samtal hoppas föreningen nå fler ungdomar och erbjuda en trygg mötesplats.

Plats för gemenskap och tro

Lokalföreningen riktar sig till unga mellan 15 och 28 år och erbjuder en rad aktiviteter för att stärka gemenskapen. Genom föredrag, diskussioner och sociala sammankomster får medlemmarna möjlighet att utforska sin tro och träffa likasinnade.

– Vi vill att fler unga ska

känna sig välkomna och hitta en plats där de kan dela sin tro och bygga starka relationer, säger Isabell Lindström, ordförande och ungdomsledare.

Storsatsning under 2025

Under det kommande året planerar föreningen att expandera sin verksamhet och nå ut till fler ungdomar, särskilt dem som saknar en naturlig mötesplats inom kyrkan.

– Vi ser ett stort behov av en gemenskap där unga katoliker kan mötas och stödja varandra i sin tro. Därför vill vi göra det ännu enklare för nya deltagare att hitta till oss, säger Noah Norder, vice ordförande.

Ett engagerat team

Årets styrelse består av engagerade unga ledare som brinner för att stärka gemenskapen:

Isabell Lindström –

Ordförande & ungdomsledare

Noah Norder – Vice

ordförande & killträffsansvarig

Oliver Persson – Kassör & killträffsansvarig

Gelmy Bellot – Sekreterare

Alicia Desveaux & Hosianna Woldegiorgis –

Tjejtträffsansvariga
Anna Louise Persson –
Suppleant.

Ansvariga för aktiviteter:
Daniel Azrak, Ange Kouadio, Sofia Limeta och Alexander Lindström.

Vill du vara med?

För den som vill hålla sig uppdaterad om föreningens aktiviteter finns flera sätt att ta del av information:

- Instagram:

[@sanktamariamagdalen](#)

- E-post:

sanktamariamagdalen@su.se

– Vi ser fram emot att välkomna fler ungdomar och skapa en ännu starkare gemenskap, avslutar styrelsen.\

Ansvariga för aktiviteter (från vänster): Alexander Lindström, Ange Kouadio, Sofia Limeta, Daniel Azrak.

Foto Peter Tynkkynen

Möt vår nye präst

Del I

Text: Lily Zencha

Fr Damian i byn Bozele för att fira mässa 2024. Byn ligger 19 km från Bossango stad i Centralafrikanska republiken.

Fr Damian Ohagwa MSP har precis påbörjat sin tjänst som rektor för den Afrikanska missionen samt subsidiar i Sankta Maria Magdalena församling.

För att bli präst behövdes inget val för honom - enligt Fr Damian kom beslutet att bli präst inombords från barnsben, då han växte upp i en aktivt katolsk familj i Lagos, Nigeria. Kyrkan och Gud har alltid varit en

väsentlig del av deras familj och det kom inte som en överraskning för hans föräldrar när han blev kallad till prästadömet och hans syster till en vördnadsvärd Jungfru.

Året 2008 började resan för honom genom att han skrev in sig på gymnasiet som drivs av Missionary Society of Saint Peter & Paul. Efter sin gymnasieexamen tog han en omväg och arbetade som revisor innan han gick vidare

till National Missionary of Saint Paul seminarium för att förbereda sig för livet som präst. Under betraktelsen av sina avsikter i hans första år på seminariet insåg Fr Damian att han måste skriva in sig på seminariet för att han inte kunde längre neka sin kallelse. Med hans egna ord säger han så här; "Jag var duktig på skolan och hade många karriärmöjligheter men jag var mest hemmastadd bland det som hör till Gud."

Fr Damian blev diakon i januari 2017 och prästvigdes i juni samma år.

Efter hans prästvigning tjänstgjorde Fr. Damian i olika församlingar i Nigeria innan han skickades som församlingspräst till Bossangoa, Centralafrikanska Republiken. För att underlätta sitt arbete lärde han sig det lokala språket, Sango och även lite Franska.

Han blev kyrkoherde i Sankta Peter och Pauli församling i Bossangoa från oktober 2021 tills han fick information om att han skulle flyttas till Göteborg.

När beskedet kom i mars 2024 att Fr Damian skulle flytta och tjänstgöra i Sverige var han tveksam för att han kände sig inte färdig med det arbete han hade påbörjat i Bossangoa. Han höll på att återuppbygga deras kyrka som hade kollapsat, han kände sig behövd av församlingsmedlemmar som han hade lärt känna och han skulle sakna gemenskapen. Men som präst måste han gå där Gud än skickar honom och efter sex år i Central Afrikanska republiken var det dags att säga adjö. Trots att han fick råd av Fr Patrick att förbereda sig för det kalla vädret var han inte beredd när han i februari 2025 anlände till noll grader på Göteborgs Landvetter flygplats för att uppta sin nya tjänst som kaplan för den afrikanska missionen.

Resan till Sverige och hans första intryck vid kontakt med församlingsmedlemmar har än så länge visat på stora skillnader.

Fortsättning i nästa magasin...

Jubelårets pilgrimsresa till Rom - en personlig berättelse

Tidiga morgnar, mäktiga basilikor och möten som berörde på djupet – Doris skriver om pilgrimsresan till Rom under jubelåret 2025.

Text: Doris Wennerberg

Doris utanför basilikan San Paolo fuori le Mura.

Min förväntan var stor när jag hörde talas om att katolikerna i de nordiska länderna planerade en pilgrimsresa till Rom med anledning av jubelåret, och resan blev verklighet mellan den 1 och 4 februari 2025. Vi reste tillsammans med en grupp från Sankt Paulus av Korset under ledning av br. Andrzej Konopka OFMCap. och Jelena Lijic Fredriksson; Sankta Maria Magdalenagruppen kände sig trygg med P. Patrick Etuk MSP och Ana Paula Aguirre.

Så startade min resa på lördagsmorgon kl. kvart i sex den 1 februari, när jag parkerade min bil på parkeringsplatsen utanför vår kyrka och blev upphämtad tillsammans med vår kyrkoherde av Ana Paula. På flygplatsen hade redan flera samlats, och det var roligt att träffa människor från vår grannförsamling – så många trevliga bekantskaper jag gjorde.

Väl i Rom hörde jag för första gången vår p. Patrick tala italienska – jag var imponerad, och mera av den sorten skulle det bli så småningom. Bussen tog oss till basilikan Santa Maria Maggiore, där övriga nordiska katoliker i strålände solsken väntade på

att gå genom basilikans Heliga Port, en av fyra i Rom. Innan vi gick in kunde vi hälsa på biskop Anders och vår förre kyrkoherde p. Michael Akpan MSP, numera domprost i Sankt Eriks domkyrkoförsamling i Stockholm. Vi var så glada att träffa dem och vara tillsammans med dem under dessa dagar.

Sedan fick vi för första gången stifta bekantskap med de hårda säkerhetskontrollerna innan man fick tillträde till kyrkorna. Väskorna undersöktes och metalldetektorerna var i gång för att upptäcka allt som skulle kunna skada både pilgrimer och kyrkorna.

Efter en högtidlig andakt i Santa Maria Maggiore åkte vi till kyrkan Santa Maria di Grottaferrata. Där väntade något totalt oväntat, främmande och nytt på oss – kyrkan var grekisk katolsk och Vesper firades enligt grekisk katolsk rit. Och det var något helt annat än vad jag hittills hade sett – även kyrkans inre var helt annorlunda och gudstjänstens utformning hade

”Väl i Rom hörde jag för första gången vår p. Patrick tala italienska.

jag aldrig varit med om. Kyrkans inre bestod av tre altarrum, varav den allra heligaste delen var den minsta och låg längst bort från församlingen, nästa del kunde ungefär liknas vid ett altarrum som vi är vana vid, större än den första delen, och sedan en helöppning mot församlingen, den största delen. I denna den största delen sjöng en kör, alltmedan en av prästerna frikostigt välsignade altaret och inom altaren placerade heliga föremål genom rökelsekarets rökelse. Prästerna, där det uppenbarligen fanns en hierarkisk ordning, var väldigt aktiva och energiska med bön, sång, rökelse. Helt plötsligt var det slut, och en dörr stängdes mellan det allra heligaste

altarrummet och det näststörsta.

Jag kom att fundera över uttrycket "vår världsvida katolska kyrka", för här hade jag upplevt att katolicismen är betydligt mer än vad vi i dagligt liv ser. Fantastiskt!

Första dagen avslutades med en jättegod och generös middag hos kapucinbröderna i Frascati. Stämningen var på topp – det blev sång, skratt, mycket glädje och tacksamhet för gemenskapen, innan vi sent på denna första dag kom till hotellet Il Cantico St. Peter.

Efter frukosten, nu var det söndag, deltog vi i en guidad panoramatur runt Rom. Under turen fick vi gå genom ytterligare en Helig Port, nämligen den som

Göteborgsgruppen samlad på Piazza Maria Maggiore.

Fr Mike och fr Patrick på väg till påvealtaret i Peterskyrkan.

Påven bland pilgrimerna på audiensen.

Påven hälsar den nordiska pilgrimsgruppen.

”Efter stränga kontroller fick vi då ta plats och väntade på Påven.

är öppen in till basilikan San Paolo fuori le Mura (Sankt Paulus utanför murarna), liksom Santa Maria Maggiore en av de fyra antika större basilikorna i Rom. Enligt traditionen är kyrkan uppförd på platsen där aposteln Paulus begravdes.

Efter gemensam och trivsam lunch och lite egen tid väntade så ytterligare en höjdpunkt på oss – mäsas i vår Kardinals titelkyrka S. Maria degli Angeli e dei Martiri (Sankta Maria av änglarna och martyrerna). Kyrkan är inrymd i kejsare Diocletianus termer som byggdes ungefär 300 e. Kr. Det var Michelangelo som år 1561 fick uppdrag av påve Pius IV att göra om en del av termerna till kyrka.

Vår Kardinal firade mässan. Kyrkan var fullsatt, och både biskopar och präster från hela Norden koncelebrerade respektive deltog vid altaret.

Måndag den 3 februari var det så dags för audiensen hos påve Franciscus. Audiensen skulle äga rum kl. 09.30, men alla skulle vara på plats redan kl. 7.30. Det innebar att vi redan kl.

7.00 fick ge oss iväg till audienshallen, där vi skulle träffa påven. En liten svårighet för många av oss var att hotellet öppnade frukostserveringen först kl. 7.00 – och det var för sent för oss. Därför fick vi en frukostpåse med oss från hotellet; det var en annan sorts frukost än den ”nordiska”, lite sötsaker och en liten bulle. Men vad gjorde det! Vi var ju på väg till Påven, och det var det viktiga!

Efter stränga kontroller fick vi då ta plats och väntade på Påven. Han var försenad, men det utbröt jubel när han sittandes i sin rullstol fördes in till oss. Han hälsade oss alla med ett kort anförande innan det var dags att blanda sig med ”folket”: han rullades fram till oss och det uppstod trängsel, då alla ville se påven från så nära håll som möjligt. Jag hade fördel genom att vara kortväxt (och lite hänsynslös) – jag bara trängde mig förbi alla som var längre än jag (och det var de flesta) tills jag stod i första led och kunde ta påvens hand!

Sedan var det fritid i väntan på den heliga mässan i den praktfulla Peterskyrkan och den tredje Heliga Porten. Alla nordiska pilgrimer samlades på Piazza Pia, för att därefter gå nationsvis i procession genom den Heliga Porten in till Peterskyrkan. Där firade de

nordiska biskoparna den heliga mässan vid påvealtaret; inom mässans ram lästes texter och förböner på alla våra nordiska språk, vilket förstärkte känslan av samhörighet mellan våra brödrarfolk.

Så var den officiella delen av pilgrimsresan slut, men några av kamraterna från Maria Magdalena och jag ville besöka Lateranbasilikan, för att även där gå genom den Heliga Porten, den port som återstod av de fyra portarna i Rom. Då hände det något oönskat och jobbigt för mig.

Vi åkte taxi, och när jag lämnade taxin måste min mobil obemärkt ha ramlat ur kappfickan. Jag märkte det omedelbart – men för sent för att hejda taxin. Ana Paula, spansktalande, försökte att nå taxibolaget telefoniskt, men det var svårt och lyckades först dagen efter.

Tidigt på tisdagsmorgon gick flyget hem, och min pilgrimsresa

tog slut vid lunchtid. Trots borttappad mobil var och är jag glad för att ha fått tillfälle att fördjupa min tro; jag vill tacka dem som ordnade resan, Jelena och Ana Paula, våra präster br. Andrzej och p. Patrick samt alla mina härliga medresenärer från Sankt Paulus av Korset och Sankta Mara Magdalena och alla andra jag fick stifta bekantskap med.

Tillägg: Hemma i Sverige tog p. Patrick kontakt med taxibolaget; några dagar efter resan kom jag till kontoret och hörde p. Patrick på livligt och glatt sätt tala italienska i telefon. Jag gick för att titta och lyssna: p. Patrick hade övergått från att vara en lugn, positiv och hjärtlig svensk till att vara en glad, livlig, hjärtlig italienare – ni skulle höra honom tala flytande italienska, imponerande. Det ordet jag hörde oftast var "grazie, grazie" – mobilen hade hittats. Jag återfick den på Askonsdagen 2025.\

Vad är en "helig port"?

Heliga porten (Porta sancta) syftar på en ingångsport i var och en av de fyra påvliga basilikorna i Rom: Lateranbasilikan, Peterskyrkan, San Paolo fuori le Mura och Santa Maria Maggiore. Dessa portar är vanligtvis stängda och förseglade så att de inte kan öppnas. Under ett jubelår eller ett heligt år öppnas de dock och troende som inträder genom dessa portar kan få del av jubelårets avlat.

”Sedan var det fritid i väntan på den heliga mässan i den praktfulla Peterskyrkan och den tredje Heliga Porten.

Forum Romanum, centrum för det antika Rom. Saturnustemplet samt Santi Luca e Martina-kyrkan i bakgrunden.

Kyrkans traditioner och praxis under Stilla veckan och påsken

Text: Fr Patrick

Stilla veckan är den viktigaste tiden i den kristna kyrkans år. Det är en vecka fylld av djup andlighet, eftertanke och firande av Jesu lidande, död och uppståndelse. Under denna tid följer kyrkan gamla traditioner och heliga riter som hjälper troende att fördjupa sin tro och få en närmare relation till Gud. Det är en tid av tystnad och glädje, sorg och hopp, mörker och ljus – allt samlat i ett andligt drama som påminner oss om Guds kärlek och seger över döden.

Stilla veckan börjar med Palmsöndagen, då vi minns Jesu intåg i Jerusalem. Församlingen samlas med palmblad, sjunger Hosanna och påminns om att Jesus är den sanne Kungen som kom i ödmjukhet. I många kyrkor delas palmkvistar ut som en symbol för den välkomst Jesus fick när

han red in i staden på en åsna. Vi gläds åt denna dag, men den påminner oss också om att folket som hyllade Jesus snart skulle vända sig emot honom. Det är en tid att reflektera över vår egen trohet – står vi fast vid Kristus även i svåra tider?

Under måndagen, tisdagen och onsdagen i stilla veckan reflekterar kyrkan över Jesu undervisning i templet och hans förberedelser inför sitt lidande. Många troende använder dessa dagar för bikt och personlig andakt. Det är en möjlighet att förbereda sitt hjärta inför påsken genom bot och omvändelse. Skärtorsdagen är en dag av kärlek och tjänst. Vi firar instiftandet av nattvarden, då Jesus delade bröd och vin med sina lärjungar och uppmanade dem att göra detta till hans äminnelse. Det är en påminnelse om att Kristus själv

”Församlingen samlas med palmblad, sjunger Hosianna och påminns om att Jesus är den sanne Kungen som kom i ödmjukhet.

ger sig åt oss och blir vår andliga näring. En traditionell sed i många kyrkor är fottvagning, som påminner oss om ödmjukhet och tjänst. Jesus, som är Mästaren, böjde sig ner och tvättade sina lärjungars fötter – ett starkt tecken på att sann storhet ligger i att tjäna andra. Mässan avslutas ofta med att altaret avkläds, som en symbol för Jesu kommande lidande och ensamhet. Kyrkan blir naken och förensammad precis som Jesus blev ensam när han övergavs i Getsemane.

Långfredagen är en dag av stillhet och sorg. Kyrkan antar färgerna av Jesu korsfästelse och död. Det är vanligt med korsvandringar och betraktelser av Jesu sju ord på korset.

Många fastar denna dag för att förenas med Jesu lidande. Vi stannar upp inför korset, vi hör Jesu ord: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." Det är en dag då vi påminns om

Guds oändliga kärlek som sträcker sig till det yttersta för vår frälsning.

Påskafton är en väntans dag. På kvällen firas påskvakan, då kyrkan börjar i mörker och ljuset från påskljuset tänds som en symbol för Kristi uppståndelse. Det är en av kyrkans mest stämningsfulla och mäktiga gudstjänster. Bibelns berättelser om skapelsen, Israels befrielse från Egypten och profetierna om Messias läses upp, och vi inser att hela historien pekar mot denna natt: Kristus har uppstått! Nya medlemmar döps och församlingen förnyar sina doplöften, som en påminnelse om det nya liv vi har fått genom Kristus.

Påskdagen är kyrkans största fest! Vi firar Jesu uppståndelse med glädjefyllda sånger, ropet "Kristus är uppstånden!" och en välsignad eukaristi. Kyrkorna pryds med blommor och ljus som

symboler för det nya livet i Kristus. Påskens budskap är enkelt men kraftfullt: döden är besegrad, ljuset har övervunnit mörkret, och vi är fria! Annandag påsk fortsätter firandet, och vi minns hur Jesus visade sig för sina lärjungar. Det är en dag för att fördjupa sig i glädjen över uppståndelsen och sprida hopp till vår omvärld.

Emmausberättelsen, där de två lärjungarna möter Jesus på vägen men känner igen honom först när han bryter brödet, påminner oss om att Kristus alltid är närvarande, även när vi inte ser honom.

Den Gudomliga

Barmhärtighetens Söndag firas den andra söndagen i påsktiden och uppmanar oss att lita på Guds barmhärtighet. Den bygger på Jesu uppenbarelser för den heliga Faustina och betonar vikten av att ta emot Guds nåd och sprida barmhärtighet till andra genom kärlek och förlåtelse.

Kristi Himmelsfärd infaller 40 dagar efter påsk och markerar dagen då Jesus steg upp till himlen. Det är en högtid av hopp och löfte, där vi påminns om att Kristus nu sitter på Faderns högra sida och ber för oss. Vi är kallade att fortsätta hans mission på jorden, att vara vittnen om hans kärlek.

Pingst är kulmen på påsktiden och firas 50 dagar efter påsk. Den helige Ande sändes över apostlarna och gav dem kraft att förkunna evangeliet. Pingsten är kyrkans födelsedag, en tid av förnyelse och andlig kraft där vi ber om att Anden ska verka i våra liv och i kyrkan idag.

Påskan är mer än en tradition – det är en verklighet som förändrar våra liv! Låt oss fira med öppna hjärtan och dela glädjen med våra medmänniskor. Kristus är uppstånden! Ja, han är sannerligen uppstånden! \

”Påskdagen är kyrkans största fest! Vi firar Jesu uppståndelse med glädjefyllda sånger.

Dilemma

En novell av

Lily Zench

Sittande i en spårvagn på väg hem kunde Clara knappt förstå hur fort två år hade gått förbi. Som nykomling i Sverige hade varje dag varit mättande för hennes nyfikenhet men samtidigt var stressen från kulturkrocken mycket starkare än hon hade förväntat sig och avsaknaden av gemenskap ännu värre. Hennes berättelse var en enkel kärlekshistoria. Hon hade träffat en fin man på nätet och blev kär, men de bodde i två olika hörn av världen. Han hade besökt henne i hemlandet, och där hade de bestämt att hon skulle flytta och bo med honom i Sverige. Det här var tre år sedan och idag klockar hon av två år i Sverige.

I ett land där allt var nytt för henne hade hon försökt att delta i mässan två gånger på två år, men arbetet och det faktum att hon bodde med en man som inte trodde på Gud gjorde henne lat. Allt hon trodde på kunde han nästan bortförklara och trots att alla runt om honom inte hade någon relation till Gud var de framgångsrika ändå. Hon hade till och med ifrågasatt varför kyrkan och hennes tro var viktiga för henne.

Men just den dagen var hon mer stressad än vanligt. Hon hade precis konstaterat att hon var med barn och det första som kröp in i tankarna var att hon och sambon, Pierre, inte hade planerat detta.

Väl hemma väntade hon otåligt på Pierre. Hon måste berätta för honom. Han kanske skulle bli glad?

“Men jag har sagt att jag inte vill ha barn. Du måste göra en abort” sa Pierre bestämt.

“Men du vet mina åsikter kring abort. Det är mord. Plus att vi redan bor ihop, varför kan inte vi bara gifta oss och starta en familj?” svarar Clara.

“Oj...så du gjorde detta med flit för att hålla mig fånge och tvinga mig att starta en familj med dig.”

Han var kall och bestämd och hon var osäker på om han älskade henne och ville ha en framtid tillsammans. Han avbröt hennes tankar.

“Om du behåller barnet kommer jag att lämna dig. Du kan inte tvinga ett barn på mig!”

Pierre sa detta medan han hämtade sin jacka för att åka ut igen. Innan han stängde dörren bakom sig, vände han sig om och sa:

“Du måste växa bort ifrån det har gammaldags tankesättet”.

Med det sagt stängde han dörren bakom sig och lämnade en Clara som var helt förstörd. Hon kände smärta krypa upp i bröstet, men även värre kände hon av känslan som hade präglat hennes två år i Sverige, ensamhet.

Utöver Pierre och hans vänner hade hon inga riktiga vänner. Hon hade bra arbetskamrater, men de var bara det, kollegor. Hon hade kommit nära en kollega som delade hennes frustration över att arbeta som städerska på hotellet fast de hade en kandidatexamen i fickan, men de pratade bara med varandra på arbetsplatsen.

På jobbet dagen efter fick Clara för första gången panikångest. Att göra abort var emot allt hon trodde på och hon visste inte om hon kunde leva med sig själv efter det. Hon ville inte förlora Pierre och de vännerna han hade med sig, ensamheten skulle döda henne då. Samtidigt var hennes rätt att bo i Sverige starkt kopplad till Pierre som hennes sambo och utan honom skulle hon utvisas. Även med hennes frustration kring städarbetet, var hon också medveten om att hon tjänade tillräckligt bra för att skicka lite pengar hem till sin sjuka mamma och betala för sina syskon att utbilda sig. Hennes mamma var troende och tjtade mycket när hon fick höra att Clara inte gick till mässorna som hon gjorde i hemlandet och nu skulle det döda henne att höra att Clara tänkte göra abort. Hon vågade inte ringa sin mamma och hade ingen att prata med. Efter jobbet fruktade hon tanken av att åka hem och för första gången på länge började hon be till Gud i tystnad på spårvagnen. Då kom idén om att åka till kyrkan och tillbringa lite ensam tid framför eukaristin. Hon hoppade av spårvagnen och tog en omväg till kyrkan. Vid entren till kyrkan hälsade hon på prästen som var på väg ut och hon undrade om han tänkte stänga dörrarna för dagen.

“Nej, kyrkan är alltid öppen. Jag ska bara ta lite luft och återvända till kontoret. Säg till om du behöver stöd med något. Vad som helst”, sa prästen och gick ut. När Clara hade satt sig på en bänk inne i kyrkan och kände den övermäktiga tystnaden som stillade hennes tankar, började tårarna rinna nerför kinderna. Hon kämpade inte emot när det utvecklades till en riktigt “ugly cry”.

Fortsätter i nästa församlingsblad...

”Han är inte här, han har uppstått.” (Luk. 24:6)